

A. 2. 14. S. R. - Nordens Teater

Forlaggersens Bøddem

KØBENHAVN

Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

1390263418

Nødder.

Olfert Jespersen.

Polka Tempo.

Nr. 1.

1. Det er drej't for mig, der le - ver højt og af min
 2. Naar Te - a - tret ej blif om kæl - fa - tret ra - di -
 3. Som et Lyn det kom, da Byen i Marts til Valg var
 4. Zo - o - lo - gisk Ha - ve gra - ve maa en Grav til

Pen: Paa min Kvist jeg har ej Rist og Ro at tyg - ge
 kalt, blif' dets Un - der - skud ved Gud i Længden alt - for
 medt, og vi hav - de valgt et halvt Du - sin af rø - dest
 Eng, gam - le Tos hun blev ner - vøs, og de - de i sin

den. Sta - dig jeg for - styr - ret blif' af Li - re - Me - lo -
 galt, naar det ej blif' ned - sat, naar det snart en halv Mil -
 redt, Haa - re - ne sig rej - ser, ja men Kay - ser er ej
 Seng, hun var gna - ven, det var Ma - ven, hvor - i det var for -

dier, og af Kæl - lin - ger og Piør, der med alt mu - ligt
 Hon, men der blif' kun ned - sat ét - det er en Kom - mis -
 dum, kon - ge - ligt han sty - rer end den gamle Trum - me -
 kert, hvad hun spi - ste, vi - ste sig, da hun blev ob - du -

skrifer. Jeg pi - ner haardt min Hjør - ne og g'fer mig gan - ske
 sion. Den skaf - fer nok Ba - lan - cen, ja, der - paa har jeg
 rum. Og Ud - valg ik - ke snap - per de ny - e Folk saa
 cert. Man Stok - ke fundt og Stum - per af Sil - ke - pa - ra -

p legato

hen, Jeg sø - ger Sa - gens Kær - ne, tænkl saa at ha - re
 Troen, B - mil og Pe - ter Han - sen, Borch - se - ni - us og
 let, de Gje - de - sen - ske Lap - per kan end - nu hol - de
 p'yer, en Or - mond og en Hum - ber, den sid - ste u - den

ritard.

a tempo (Efter et gammelt Motiv.)

den: Her er Nød - der! Her er Nød - der ot - te Ø - re en
 Krohn. Her er Nød - der! Her er Nød - der ot - te Ø - re en
 tæ. Ja, - der er Nød - der, der er Nød - der ot - te Ø - re en
 Styr, og saa Nød - der, man - ge Nød - der ot - te Ø - re en

Snes, for det er mi - ne eg - ne Val - nød - der,
 Snes, ja, det er rig - tig ra - re Val - nød - der,
 Snes, for det er nog - le gam - le Val - nød - der,
 Snes, ja, og he - le Vogn - læs Val - nød - der,

ot - te Ø - re en Snes!
 ot - te Ø - re en Snes!
 ot - te Ø - re en Snes!
 ot - te Ø - re en Snes!

Repetition ad lib.

Det gør jeg og Julle med.

Olfert Jespersen.

Nr. 2.

Moderato scherzando.

1. Man skal hol - de st - ne Neg - le re - ne,
 2. Det er ik - ke lidt hvad Sta - den skøn - ker
 3. Den ka - tol - ske Kir - ke her alaar Rød - der,
 4. Fla - ts - bo - gen til Chi - ca - go sen - de,
 5. Der er Folk, der tror paa dis - se „sto - res.“

p stacc.

men det skal man helst, naar man er e - ne, det gør jeg og
 bort til Kun - sten og til Kun - stens En - ker, lidt faar jeg og
 en Gang aar - lig va - sker Bis - pen Fød - der, det gør jeg og
 Folk skreg op: Nej, det maa al - drig hæn - de, det skreg jeg og
 naa, man vil jo ger - ne bil - lig fo - res, det vil jeg og

Jul - le med. Her det gaar vist ej med Ma - ni - cu - re,
 Jul - le med. Frø - ken Pe - ter - sen, der ma - ler daar - lig,
 Jul - le med. Det ka - tol - ske Bad er gan - ske gra - tis,
 Jul - le med. Bo - gen den er jo af Oeh - len - schlæ - ger,
 Jul - le med. Der nok faas det he - le for det hal - 'e,

vi har me - re Brug for Was - muths Uh - re, det har jeg og
 hun faar ot - te hund - red Kro - ner aar - lig, det faar jeg og
 der dog ba - der fler ved Tri - ni - ta - tis, det gør jeg og
 naa, Folk læ - ser hel - le - re Hans Jø - ger, det gør jeg og
 og man ser jo ger - ne Smø - ret fal - de, det gør jeg og

pp

ritard.

Jul - le med. Det er rart at væ - re so - ig - ne - ret,
 Jul - le med. Frø - ken Jø - gen - sen, der skal stu - de - re
 Jul - le med. El - lers er vi ik - ke Ba - de - gæ - ster,
 Jul - le med. skent den er nok, si' er de, der har sét 'en,
 Jul - le med. Synk kun Pri - ser - ne jo før jo hel - ler,

legato

naar til Bal man bli-ver in-ve-te-ret, for Ex-emp-el hos Reedtz.
 fransk Ko-me-die, hun faar no-get me-re, Tu-sind Kro-ner Dig-ter
 Hoh-len-berg af os ej fik At-test-er, hvad skal og-saa han med
 lidt for rask, den sy-ke kær-lik-hé-ten, Hen-rik Ib-sen an-be-
 hold Jer blot fra det, som an-dre sæl-er, for de „sto-res“ na-dig

Thott, hvor man spi-ser gan-ske godt.
 Schmiåt fnaar for blot at rej-se lidt,
 flér? Kainz nok Hus vil træk-ke dér.
 falt har den Bog, det er for galt!
 maa spi-se Kis-bær med de smaa.

dim. *ritard.*

Jeg véd man-ge Folk, der yt-ter tit, a' det var rart at kom-me
 Gud-ske-lov saa er vi fri saa læn-ge, det er virk-lig vel an-
 Og véd man ej, hvad man der skal ge-re, kan man slip-pe ud for
 Gud-ske-lov, den læ-ses ej af no-gen, Po-li-ti-et har jo
 Næ, saa gør sig Mid-del-stan-den myn-dig, aal den gam-le Maa-de

der til Mid-da', det gør jeg og Jul-le med,
 vend-te Pen-ge, det syn's jeg og Jul-le med,
 fem-ten Ø-re, det slap jeg og Jul-le med,
 hug-get Bo-gen, det har jeg og Jul-le med,
 var saa yn-dig, det syn's jeg og Jul-le med,

pp

det gør jeg og Jul-le med. *acceler.*
 det syn's jeg og Jul-le med.
 det slap jeg og Jul-le med.
 det har jeg og Jul-le med. *f*
 det syn's jeg og Jul-le med. *f*

*D. C.**nu mosso*

Et skikkeligt Folk.

Olfert Jespersen.

Nr. 3.

Moderato.

1. Vi er et Folk saa skik-ke-ligt, at vi gaar ud af
 2. Vort e-get tit vi hæv-me-de, og man-ge os be-
 3. Ved Tiet-gen var man før saa glad, han var ej med i
 4. Skemt Pres-sen ej har ond't til Sinds og var-som er, aa

Spl-let, er Øl-let end u-drik-ke-ligt, har
 brej-der vor Hol-den paa det frem-me-de, vi
 „Sto-res,” nu har jeg sét et Køb-stads-blad, der
 væl-dig! en Frø-ken var med sin Pro-vins-vej-

vi dog al-tid til 'et. Vi la'r dem hug-ge
 holdt dog ej paa Rey-der. Af vo-re dem vi
 vil ham læ-re „mo-res.” Thi Han-dels-folk i
 vi-ser dog u-hel-dig. Tænk den blev kaldt Be-

Træ-er-ne, selv om det lidt os har-mer, vi
 hol-de paa, der med Be-tjen-te snak-ke, for
 fle-re Byer, de er nu ble-vet ban-ge, og
 dra-ge-ri, hvad Pres-sen nu be-græ-der, ti

lar os træ' paa Tø-er-ne, der-til har vi Gen-
 Lov og Ret og Frøm-skridt maa vi Him-me-len skam
 slør at Slid og Sløb han skyer nu, Ti-der-ne er
 Frøk'nen end gaar frank og fri paa Ga-der og paa

rit. *cresc.*

dar - mer. Vi pun - ger ud, men Her - re - gud! øj
 tak - ke, ja alt gaar frem, selv Cyc - ler dem kør'
 tran - ge. De By - er som jeg ta - ler om, er nu
 Stræ - der, og nu som før med godt Hu - mør, hun

Smaa - ting os for - ar - mer i Kø - ben - havn, i
 vi ej ned ad Bak - ke i Kø - ben - havn, i
 ik - ke vid' - re man - ge, kun Kø - ben - havn og
 skyl - der fle - re Ste - der i Kø - ben - havn, i

acceler.

Ros - kil - de, Ringsted, So - rø, Sla - gel - se, Korsør, Lø - land, Lan - geland,

Vivace.

Jyl - land, Is - land Grøn - land, Bagsværd, nor - dre Birk. *f*

D.C.

Tingeningenater.

Moderato.

Olfert Jespersen.

Nr. 4.

mf

1. Der er Slag paa Rhe - den, er der no - 'en? Jo, vor
 2. I Ti - vo - li hol - der jeg af Dan - sen, en for -
 3. Rej - se Jør - den rundt for u - den Pen - ge skal Du
 4. Boj - sen præ - si - de - rer i sit fæl - les Ud - valg,

Svi - ger - sen paa nyt Be - søg, sik - ke pø - ne Folk ved Landgangs -
 kert er li - ge hvad jeg kan, — og saa er jeg stolt af vor Jo -
 ik - ke ge - re lil - le Ven, naa! man gør 'et, ja men ik - ke
 der skal skaf - fe Løv og Ret, der skal mindst to - tre Mi - ni - stre

bro - en, al - le fint klædt paa, jo det er Toj. Der er
 han - sen, han er fra vort e - get Fø - de - land. Han er
 læn - ge, selv om man er nok saa me - get Svén. Aa, det
 søl - 'es, mu - lig - vis det he - le Ka - bi - net. „Ja se hvad

Stands - per - so - ner, som har faa - et den al - ler al - ler høj - ste
 god i det med Luf - ten, kø - re, det er nu han - ses Ta -
 skér saa let, man Hal - sen knæk - ker, el - ler helt bli'r klædt
 Fæst - nin - gen an - gaar — naa ja, den la'r vi

Rang, og saa andre, som kan naa 'et mu - lig -
lent, ja, hvem der ba-re havde han - ses Pæ - re, og hvad han
a', og saa komme hjem, faa Skænd af Sech - er, det er
staa, ja men Bahn - son at han gaar - aa' det

vis en an - den Gang: Ridd're, Kom - man - de - rer, E - le -
kun - de ha' for - tjent ved med „Maa - gen“ op til Maa - men
haardt nok end - da! næ, en an - den Gang, sig aa - ben -
haa - ber vi paa“ Stak - kels Boj - sen der med Kys - se -

fan - ter, kort sagt Folk, der har paa al - le Kan - ter:
fly - e og de fi - re nys - se - li - ge ny - e
hjø - ti': „Fer jeg rej - ser kæ - re, Hr. Al - ber - til
mun - den, hvor - for fik han ej det Kys i Grun - den.

dimin.

efter et gammelt Motiv

Tin - ge - nin - ge - nin - ge - na - ter, Di - plo - ma - ter,
Tin - ge - nin - ge - nin - ge - na - ter, smaa Kam' - ra - ter,
Tin - ge - nin - ge - nin - ge - na - ter, smaa Du - ka - ter,
Tin - ge - nin - ge - nin - ge - na - ter, fler Sol - da - ter,

Gar - dens Va - ter, Bum, Bum, Bum! Bum!
aa! de - li - kat der væ - re maa! maa!
Re - fe - ra - ter godt be - talt! talt! *D.C.*
Re - sul - ta - ter, Go' - mor'n, Bum, Bum! Bum!

1. 2.

Direktørens Klagesang.

Allegretto.

Melodi af „Den sidste Nat“

Nr. 5.

dolce e legato

1. Luf - ti - ge
2. Ja, med Fru
3. Lil - le Carl
4. Fri - e The -
5. Ban - ken for -
6. Brandes vil

Væ - sen, Fru Gjer - ling, som gik, - næs - vi - se Flu - e, som
 Gjer - ling er alt nu for - bi, skent jeg har gi'et Dig et
 Behrens, hvad tænk - te Du paa? dad - le min Ko - ne, Syl -
 a - ter, Dig stop - pet jeg har, man af Fru Knud - sen maa
 hand - ler med Kell - ne - re - st! Hvor jeg gi'er Gøtz, dér skal
 ej la' sit Styk - ke mig faa, hvad har jeg gjort, at han

kal - des Kri - tik, Ban - ken, som syn's jeg be - ta - ler for
 Li - to - gra - fi. Fru - e des - væ - re vi ses ik - ke
 fi - den den smaa; det véd dog selv en A - dres.se A -
 ej gø - re Nar, trod - se en Helt, der har Rustning og
 de la - ve Bef, de skal ha' Spid dér, hvor jeg gemmer
 straffer mig saa? For - hen saa tog han det ik - ke saa

lidt, - alt det har gjort mig mit Hel - ve - de hedt.
 mer, Du har din Fri - hed, det har ej en - hver.
 vis, at man er god, naar man har faa - et Riis.
 Sværd - Behrens, hvad vil Du med Staal - pennen dér?
 Spyd, jeg har Tri - kot dér, hvor de skal ha' Kyd!
 knapt. Akl nu jeg skat - ter først, hvad jeg har tabt.

Hjemme til Te.

Olfert Jespersen.

Nr. 6.

Vals. *grazioso*

p dolce

1. U - ha, hvor de
2. Jeg slu-ger med
3. I Dyr-ha-ven
4. A - mi - el - vejs

dog kan ge - ne - re tit os Kvin-der, de næs - vi - se
 Lyst al - le mu - li - ge Ro - ma - ner med Kær - lig - hed
 har jeg spist Smer - re - brød med Bech og hans Yng - lin - ge
 Guld - Kur den vir - ker ej - ej helt u - den no'et Re - sul -

Mænd, saa - snart manganer ud at spa - se - re
 i, som nu den - ne Dag - bog af Ju - li -
 P'fer, et Styk - ke med Ost og saa to med
 tat, jeg véd en Be kendt, der er gaaet den

lidt, strax spør' En: „Hvor skal Frak' - nen hen?“
 e, men den kun - de jeg ik - ke li',
 Kød, er alt hvad de Yng - lin - ge g'fer.
 Vej med Snap - se paa at - ten Ka - rat.

Før - le - den - ja da var des - vær - - re vel
 for det er dog dri - stigt blandt an - - det, at
 Vi syn - ger smaa San - ge og le - - ger og
 Før sad han og hang o - ver Bær - - ret paa

cresc.

Klok - ken om - trent ble - ven 9, da
 Ju - lie tog med ham af - sted, og
 tra - ver to - tre - fi - re Mil, men
 Knei - per, hvor al - tid han kom, men

kom der en dum lil - le Her - - re og sa: „Undskyld,
 bo' - de to Da - ge paa Lan - - det, naar ej hen - des
 tror De, de by - der en Baj - - er - - nse, Kil - de - vand
 naar han nu snap - ser, saa er 'et kun Te - vand hvor -

jeg er saa fril Min Frø - -
 Mo - der var med. Det var
 ved Kir - sten Pil. Ja, det
 i der er Rom. Før græd

ken, ja, det er dri - - - stigt maa -
 ik - ke pøent - næ, for Ju - - - lle vel
 er alt - og saa i en Ku -
 hans Ma - dam, ja - men nu kan han

ske, men hør lil - - le De,
 vé, at en orð'n - - llig Pi - -
 pé, for de Skind de skal
 le, ja, - for he - - le Da'en

cresc.

er De hjem - me til Te? *f*
 - - ge er hjem - me til Te. *marcato*
 væ - re hjem - me til Te.
 er han hjem - me til Te.

cresc.

Fine.
D. S. al Fine.

Det bli'er sidste Gang.

Engelsk Melodi.

Allegretto.

Nr. 7.

1. For var go - de gam - le Grundlov jeg næ - rer dyb Re -
 2. Der var Span - ding sidst i Marts i gam - le Høgsbros In - ter -
 3. Jeg gaar of - te i The - a - tret, det er svært be - læ - ren -
 4. Jeg var med til Ju - bi - læ - um, Ur - te: og lidt I - sen -

spekt, men i To - get gaar jeg sgu'n te me - re med, -
 nat, der bli'r ti - sket, der bli'r hvi - sket tyst i Løn,
 de, jeg for Kunst har al - tid lidt til - o - vers hat,
 krams, jeg har og - saa ju - bi - le - ret med C. C.,

det er im - mer - væk os gam - le, saad'n er den un - ge
 un - der hver Arm Di - ne - sen - den Di - plo - mat en mo - de -
 i Ka - si - no var jeg med til al - le Pre - mi - è - rer -
 men det bed - ste Ju - bi - læ - um, aa, det var dog A - bra -

Slægt, den vil dan - se, men sgu' ej mar - sche - re med.
 rat, han er li' godt næ - sten Lan - dets bed - ste Søn.
 ne, saa min Af - ten var jo rig - tig rart be - sat.
 hams', for det va - red' saa vel - sig - net læn - ge ve'.

Vid' re man - ge var vi ik - ke, der var Plads til me - re
 „Ik - ke sandt, i Aar min kæ - re, det vo - re skal for -
 Jeg var med til „Mag - da - le - ne," op ad Korn jeg var pla -
 Der var først „den sid - ste Nat," aa hvor Ju - bi - læ - ren

Fyld, naa - ja - ja, det var jo nær - mest Rit - zaus Skyld.
 bi, og den ny - e Æ - ra den skal vi ind - vi!
 eér't, saa' det om i - gen, da Wie - he blev bar - bér't.
 sang for al - ler - fer - ste - næ - ste - sid - ste Gang,

Og o - ver Grøn - sen gik sgu' Re - gen - sen,
 „Skal det saa væ - re den or - di - næ - re?“
 Jeg var vel med til at ta' Bil - let til
 den ra - re Nat den saa' jeg vel at - ten -

Stu - dent Jen - sen saa jeg gri - ne, mens vi sang,
 „Nøj Pro - vi - so - ri - eti!“ suk - ker dybt Lars Tal - ley - rand,
 „Kejs'rens Ke - ben - havn, den Af - ten var lidt lang,
 nit - ten Gan - ge, men jeg lo ad Tho - lo - san,

næ fej for Jen - sen! Lo In - tel - li - gen - sen?
 men. Boj - sen si'er sgu', at det - te bli'r sgu'
 sé det en - gang til har jeg ej Trang til,
 hvor var han mor - som, da han sa' saad'n Ord som:

saa kan De ban - de paa, at det bli'r sid - ste Gang! *f*
 gan - ske sik - kert fo - re - lø - big sid - ste Gang!
 næ, De kan ban - de paa, at det bli'r sid - ste Gang!
 „Kæ - re Ven - ner! tro mig, det bli'r sid - ste Gang!

Min Krinoline.

Engelsk Melodi.

Moderato.

Nr. 8.

1. Min Kri - no - li - ne har haft svært tran - ge Kaar,
 2. Dog tit min Kri - no - li - ne vol - der For - trød,
 3. Min Kri - no - li - ne gør mig al - tid saa glad,
 4. Vel lig - ner jeg jo ik - ke an - dre smaa P'ler,

p legato

hængt paa et Loft i ty - ve lan - ge Aar, og
 jeg kom for - le - den Dag nær galt af - sted, jeg
 vi to skal al - drig, al - drig skil - les ad, jeg
 hvad bry - der jeg mig om hvad Folk saa si'er, tænk:

Mål var der skam li - ge nær gaa't i den,
 skul - de paa Vi - sit op til en be - kendt,
 bær' den hjem - me, og - saa naar jeg gaar ud,
 hvor jeg kom paa den - ne Fe - ri - e - tur,

Gud - ske - lov vi end' - lig fik den frem i - gen.
 men blev stand - set af en ri - den - de Be - tjent:
 jeg vil og - saa ha' den paa, naar jeg staar Brud.
 o - ver - alt stod Fo - to - gra - fer - ne paa Lur.

Mor tit tog den paa, naar hun gik sig ud en Tur,
 „Hej - da De, De maa ej gaa op med den Bal - lon!
 Es - man kan jeg li' - han tog „Kri - no - li - ne“ frem,
 Naa, de rig - ti - ge var mig sta - dig væk en Gru,

Jeg gør det med, for jeg har Mors Fi - gur, jeg
 Gu' maa De ej, for De stil - ler Kav - tion! Fem -
 det mo - red' mig, men jeg kom be - dre - vet hjem, for
 A - ma - te - rer - ne de er vær - re end - nu: De

al - drig ta' min Kri - no - li - ne a',
 tu - sind, el - ler Kri - no - li - ne a',
 Folk, der gik fra „Kri - no - li - ne“ a', så:
 vil vist ta' min Kri - no - li - ne a',

det er virk'lig ik - ke no'et at gri - ne a'.
 det er virk'lig ik - ke no'et at gri - ne a'.
 det er virk'lig ik - ke no'et at gri - ne a'.
 det er virk'lig ik - ke no'et at gri - ne a'.

dimin.

De smaa Soldater.

Olfert Jespersen.

Moderato.

Nr. 9.

1. Hvor Hel-mers - Hus dog er yn - digt, det var klogt med den
2. Paa Fæl - le - den trods He - den red Fre-de-rlk den
3. I Først-nin-gen Nor-ske og Sven-ske hav-de fælles Kon-su-
4. Om dan-ske det ik - ke ra - ger, om vor Kon - sul er

Plads saad'n at sæl - ge den, aa Gud, hvor det dog er
 sjet - te med det ken - ne Smil, her glem - te han gan - ske
 lat er baa - de her og hist, og der var sgu' in - te et
 tysk el - ler franske - ler spansk, blot det vi som gi - vet

syn - digt, at tom staar Fælle - den. Be - byg dog den dumme
 Fre - den, De ved nok den i Kiel. Hvad vil - de han derblandt
 Menn - ske, der gø - de n'ikke Gnist! Men Svensken nok drilled'
 ta - ger, at han ej ta - ler dansk. Ja vi ta'er Li - vet saa

Fla - de, hvad skal vi med det Græs og den Mas - se Luft, en
 Stor-mænd? De vil flaa blot de smaa, men det er ej sandt, at han
 Nor - sken, og slog paa sit Staal: Det er hvast, det er vort! Men
 ro - li', blot det bed - ste vi har, man ej fra os ta'er, og det

By - del som Grøn - ne - ga - de, der - i er Hjemlands - Duft. Tag
 solg - te vo - re Nor - mænd foren Mi - li - on kon - tant. Han
 Nor - sken han slog paa Tor - sken, den er en stor Eks - port! Mens
 bed - ste vi har er Ti - vo - li, den sæ - re - de Ju - bi - lar! Der -

det Par - ti ved Sø - er - ne, tag li - ge - me - get hvi' - ket! Skal
mangled' Pen - ge im - mer - væk, og vor Kro - dit var sløj nok, dog
Tin - get de - bat - te - re - de: Skal vi med Svensken bry - de, Ko -
in - de ta - ger vi vor The, naar ej vi an - det drik - kè, og

vi la' - vær' for Ko - er - ne og Folk, der spiller Kricket? Maa -
sæl - ge Nor - ge aa, gaa væk! Naa, Pen - ge - ne han strøg nok. Mender
rén - te - le - gra - fe - re - de: Gør fær - dig til at sky - del Norsk,
hvad der - in - de er at se, det a - ner jeg sgu' ik - ke. Derer

(Signalmarsch.)

ske for So - cial - de - mo - kra - ter? Ha ha ha ha ha ha ha ha! Hvad
stod i de Trak - ta - ter, tra tra tra tra tra tra tra! at
norsk, nor - ske Kon - su - la - ter! tra tra tra tra tra tra tra! Nu
ik - ke A - kro - ba - ter! tra tra tra tra tra tra tra! Næ, men

el - ler de smaa Sol - da - ter?
de var til smaa Sol - da - ter! Tra tra tra tra tra tra! Tra tra
kom mer de smaa Sol - da - ter! Tra tra tra tra tra tra!
der er de smaa Sol - da - ter!

tra tra tra, tra tra tra tra tra tra tra tra tra! D.C.

trem.

Allegretto. „Vers.“

Engelsk Melodi.

Nr. 10.

1. Ja, el-ske Dig, men had saa først din Svogers Bedste-fu'r, og
 2. Der fly-der fla-de Flo-der i vort kol-de klamme Land, de
 3. Hvad vil Du ha' i Støv-ler-ne? En Bro-che ku' Du li', men

saa Din Tan-tes Bør-ne-bern, i fald hun no-gen har, og
 gust-ne Li-lier gy-ser i det val-ne, vaa-de Vand, her
 Thorvalds Port-me-nix er der sgu' ba-re Tho-mas i. Jeg

elsk saa Di-ne Fjender, had de Ven-ner, Du har kær, for-
 er saa lavt til Loft, jeg maa ha' Løft og Sol-skins-akyr, hvor
 i Lau-ren-ces Støv-ler ej har lagt en lil-le Ting, men

agt Fa-mi-lien Pe-ter-sen, Din Sø-ster-søn i-sær,
 jeg skal næ-re mig, maa jeg ha' sex-ten Ré-an-mur.
 kun mit lil-le Hjør-te, det kan gaa som Was-muths Ring.

Moderato serioso.

Kør-lig-hed er nem-lig Had, Smær-re-bred er nem-lig
 Naar her bli-ver varmt i-gen, gaar vi paa'n i-gen, min
 Thor-vald! hva' e' de' me' Dig? naa Du vrøv-ler! Nik-ke

Mad. Kø-ben-havn K. Jens Bir-ke-blad. *vivo*
 Ven. Tolv-te Mai, Ja-cob Jør-gen-sen. *ff* D.C.
 nej, men i Støv-ler-ne dik-ker jeg. Bernstof.

p *rit. smorz.*
 11293

Til hv'ken Side hveranden Gang.

21

Trippevals.

Olfert Jespersen.

Nr. 11.

mf stacc.

1. Har min
2. Paa Char-
3. Naar man
4. Vø - re

Ar - bejds - dag væ - ret om - trent - lig nor - mal, tår Cy -
 lot - ten - borg tæ - n - ker jeg mang - en en Gang: Gud hvor
 er Jour - na - list som en Ven som jeg har, er det
 Chef, væ - re Fal - le - sen maa væ - re haardt, det hos

cresc.
 lin - dren jeg frem af dens Pap - fu - te - ral, saa jeg
 Li - vet er kort og hvor Kun - sten er lang. Se, den
 prak - tisk, naar Prax - is lidt prak - tisk man tår. Gla - de
 man - ge er Sport at faa ham ja - get bort. Men han

bør - ster min Frak - ke og kæmmer mit Haar, og faar
 fri - ø paa Ve - ster den var nok ba - rok, som Gau -
 Ung - dom! Den - gang var han I - de - a - list, nu gaar
 bli'r, han er rar, - det bli'r galt, naar han gaar, for man

teendt en Ci - gar, saa i By - en jeg gaar. Jeg gaar
 guin, naa en - fin, og jeg gik fra van Gog. Selv de
 han paa den vær - ste, naar no - gen sier Psi! Det er
 véd hvad man har, men véd ej, hvad man faar. Pan - to -

s

in - te ud og ser Be - ri - de - re, har in - te
an - dre de kan væ - re svæ - re, men, ja det mig
li - ge - me - get hvad han skri - ver om, og det er
mi - ner - ne, af dem de pi - ber nu, for - di der

pp

s

He - ste - for - stand, og de ty - ske me - rer mig ej
li - ge - straks slog, at man hur - tig ser hvad det skal
li - ge - me - get hvor det er li - ge - fedt hvor skidt det
En har en Rus. Hvad Pro - fes sor Oeh - len - schle - ger

s

vi - de - re, nej for jeg Spro - get ej kan. Jeg i
væ - re, men, kun naar man har Ka - ta - log. Ja, og
bli - ver, om det blot i Pub - li - kum gaar. Det, der skal
skri - ver nu, det gir sgu li' saa lidt Hus. Og Di -

s

Søn - der - mar - ken ik - ke ren - der, hvor de skæn - ker
Byg - nin - gen hvor var den ny - de - lig, naa og da
ge - re det, det er jo Mas - sen ja, og der - for
no - rah, naa da, hun med Ge - den hva? Var det nu

mf

s

Te - vand hos Hall, nej, jeg sø - ger Ste - der, som jeg
Skil - tet! hvor flot! Det var ik - ke saa - dan vid' - re
skriv kun og sprøj! Husk at det i Dag skal svært paa
saa - dan en Buk? Men snart fra o - ven a' og snart fra

ken-der, hvor der saad'n er of - fen - lig Bal. En
 ty - de - lig, næ Gud det mang - le - de blot! For
 Kaa-sen ha', som Du i Gaar sat - te højt. Du
 ne - den a' skal han jo al - tid ha' Hug! Dog

Trip - pe - vals å la vol - au - vent med Sti - ne
 T er yn - digst som T dan - sant og L er
 bli'r til no - get i Dan - ne - vang, paa ret - te
 ej han blin - ker, han en a - vant mod Maa - let

el - ler med Li - - ne til hvi' - ken Si - de hver -
 bedst naar det hæl - - der til hv' - ken Si - de hver -
 Si - de i Ti - - de, til hvi' - ken Si - de hver -
 i - ler og smi - - ler til hv' - ken Si - de hver -

an - den Gang.
 an - den Gang. 1-4. Vi - di - vi - di - vi - di -
 an - den Gang.
 an - den Gang. *stacc.*

vi - di - vi - di - vi - di - vit! Bom Bom!

ff *D. C.*

Vals.

Olfert Jespersen.

Nr. 12.

1. Min Hat og min Hul-da un-der Ar-men jeg to', den
 2. Den Hat bær' jeg baa-de i Sol-skin og Bløst, jeg
 3. Hr. Leff-land han saa' mig en Dag og han sa': „Dem
 4. Jeg gaar næst-en dag-lig ad Vest-er en Tur og

gang vor-es Bryl-lup i Runde-kir-ke sto', med Kor-sang og
 bær'den, naar Grundlov-en by-der til Fest, som sidst vi paa
 maa jeg paa Borg-er-nes List-e sgu ha'. De gam-le i
 fryd-er mig o-ver den brand-rø-de Mur, hvor Carl-sen og

Blomster og kent Org-el-spil og Brude-pier og hvadsaadn-el-lers her'
 As-falt-en trist gik vor Gang i Række med Ploug og med Ander-sen-
 Byraadet mang-ler Ge-halt, nej Arntzen og Dem skal vi sagtens faa
 Hyl-ler og Liisberg og Mey'r kan fe-re de brandstærke Svende til

til. Pa-stor-en om Lyk-ke os væ-ved et Stykke som herfra helt
 Bang. Vi gik ned-ad Stræget lidt mellem-for-nøj-et, det er sgu en
 val't. For mig stod sgu Lefflandmindst som en F.-F.-Mand, og jeg gik til
 Sejr. Jeg find-er den vak-ker den Gavlmeddens Tak-ker og Meyer sit

ud til Fred'sberg. Saa spurgte han mig og Ma-dam-
 fin Di-sci-plin. Jeg sang første Vers a' et Par Sang-
 Me-de med ham. Han sa', Hvem vil in-ter-pel-le-
 Taarn midt i Gaar'n. Se, Gaader dem kan jeg vel gøt-

men: „Hør vil I hin- and - en ha?“ Men han fik sgu
e, ned Ta-len af Gje - de - sen, men jeg blev sgu
re den sø-re - de Kan - di - dat?“ „Åa, det vil sgu
te, men kaster jeg Øj - et op paa Taarnet og

in-te sagt A - - men, skendt Hul-da og jeg sa' ja.
li-ge-frem ban - - ge, da han stop-pe - de midt i den.
jeg! sa' fle - - re - naa Tak, den blif de - li - kasi
ser den Hæt - - te der - op - pe paa Taar - nets Top,

Han stod som et an-det Mæ - hø di - street til han
I Tan-ker han still-le faldt hen, og sa' da han
„Jeg stemmer ej paa Dem før De svar' mig paa
saa klar Jeg mig tit her bag, jeg spur' saa-gu

plud-s-lig sa': „Nø!
kom sig i - gen:
hvad jeg spur':
Mey-er en Dag:"

1. 4. Hvor Fan'en har Du faaet den Hat?" *cresc.* *pp legato*

Hvor Fan'en har Du faaet den Hat?" *rit.* *D.C.*

**Offentlig Foredrag af Sangene
er strængt forbudt!**

Forfatterne.

2038 A III 124 R - Korte brog Teater

Direktør
Vilh. Petersen.

Direktør
Ferd. Schmidt.

Musikdirektør
Olfert Jespersen.

SANGE
af
Københavns officielle Album

eller

Sommer-Revuen 1893.

Etlinges Marsch

Pris 25 Ore.

Udgivet af Gustav Larsen.

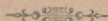
AUG. ANDERSENS BOGTRYKKERI
41. KØBMAGERSGÅDE.

Opført paa Nørrebros Theater 1893.

Skuespiller
Fred. Jensen.

Graat i graat.

Du dejligste af alle Broer,
Her er ej Fisk — nej ikke Spor,
Dog kan der fiskes nu som før,
Hvorfor saa ej ha' godt Humør?
Hvorfor begræde sine Kaar,
Naar man er no'enogtyve Aar,
Og hvorfor ta' sig Verden nær
I sine allerbedste Klær?

Hvorfor gaa daarlig klædt for 19 Kr. pr.

Naar man paa Kridt for 80 kan klæ' sig
Contant,
elegant.

Haabet er lysegrønt — min Skræders Haab
er ogsaa godt,

Samme Kulør i graat — ja graat i graat.

Mit Øje altid glæder sig
Naar Folk lidt smagfuldt klæder sig,
Saa er jeg ellers ligeglad
Ved Knibtang eller Figenblad.

Jeg i Casino saa Ballet,
Naa — Dansen var jo meget net,
Men Tøj var der ej meget a',
Gud ved hvem det var lejet a'.

Hvorfor gaa saadan klædt? Vil Biegler ikke
mer klæ paa,

Næ — han vil heller ta' sit gode Tøj og gaa.
Sander tog det flot, og Esmans Humør var
ogsaa godt,

Samme Kulør i graat — ja graat i graat.

Folk klæ'r sig nu i Sorg fordi
Vi dennegang ej fik Forli',
De kunde jo ikke hitte paa,
Retræten med de lyseblaa,
De røde saa jo helst dem hængt
Men det fandt Bahnson lidt for strengt,
Nu har han tænkt og tænkt med Held,
At det kan ordnes af sig sel'.

Stryge de lyseblaa og vaske vore Hænder

Er først de blaa klædt a', klær vi dem
— men

Meningen er jo god — og Resultatet ogsaa
paa igen,
godt,

Samme Kulør, men blot — i mørkeblaat.

Paa Børsen gaar jeg for fin-fin,
Jeg er en heldig Appelsin,
Kom med paa Krogen, det blev godt,
De ved det, Tietgen fik i smaat.
I stort bli'er det først paabegyndt,
Ifald vi kan faa samlet Mønt.

Vi foreløbig forrige Da'
Fik 4de Christian pudset a',
Han blev sgu daarlig malt for 19 Kr.

Først fik han violet, saa Pappegøjegrønt,
Saa engang Kaffebrunt, med Odring kom
omendskønt
man ligevidt,

Samme Kulør i hvidt blev li'saa skidt.

Musiken til Sangene faas i Wilhelm Hansens Musikforlag.

J. W. Bergstrøm's
Skræderetablissement
Vestervoldgade 23,

er nu til Efteraars og Vintersæsonen blevet
forsynet med

et kolosalt Udvalg af
nye solide og moderne Klædevarer
som vil kunne tilfredsstille enhver Smag.

Da jeg kan købe mine Varer i store Partier kontant fra
de største udenlandske Fabriker,
begrundet paa min store Omsætning sér jeg mig i Stand til at kunne
tilbyde det ærede Publikum

Varerne billigere

end nogen anden Skræderforretning her paa Pladsen,
hvad enten det bliver købt kontant eller Beløbet ønskes
afviklet i Rater.

1ste Klasses Tilskjæring og Forarbejdning garanteres.

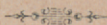
NB. Bemærk Udstillingen i mine Vinduer.

Skuespiller
Ferd. Rasmussen.

Det er mine egne Valnødder.

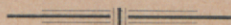
Melodi af Olfert Jespersen.

Det er drøjt for mig, der lever højt, og af min Pen,
Paa min Kvist jeg har ej Rist og Ro, at tygge den
Stadig jeg forstyrret bli'er
Af Lire-Melodier,
Og af Kællinger og Pi'er
Der med alt mulig skri'er,
Jeg piner haardt min Hjerne,
Og gi'er mig ganske hen,
Jeg søger Sagens Kærne,
Tænk saa at høre den.
Her er Nødder! Her er Nødder!
Otte Øre en Snes,
For det er mine egne Valnødder,
Otte Øre en Snes.

Naar Teatret ej bli'er omkalfatret radikalt,
Bli'er dets Underskud ved Gud i Længden alt for galt,
Naar det ej bli'er nedsat, naar det
Snart en halv Million,
Men der bli'er kun nedsat et —
Det er en Kommission,
Den skaffer nok Balancen,
Ja derpaa har jeg Troen,
Emil og Peter Hansen,
Borchsenius og Krohn.
Her er Nødder! Her er Nødder!
Otte Øre en Snes,
Ja, det er rigtig rare Valnødder,
Otte Øre en Snes.

Som et Lyn det kom, da Byen i Marts til Valg var mødt,
Og vi havde valgt et halvt Dusin af rødest rødt.
Haarene sig rejste,
Ja men Kayser er ej dum,
Kongeligt han styrer, end
Den gamle Trummerum.
Og Udvalg ikke snapper
De nye Folk saa let,
De Gødesenske Lapper
Kan endnu holde tæt.
Ja der er Nødder! Der er Nødder!
Otte Øre en Snes,
For der er nogle gamle Valnødder,
Otte Øre en Snes.

F. W. Bergstrøm's

Skræderetablissement.

Vestervoldgade 23.

Kjøbenhavn K.

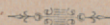

Direktør
Ferd. Schmidt.

„Det gør jeg og Julle med“.

Musiken af Olfert Jespersen.

Man skal holde sine Negle rene,
Men det skal man helst naar man er ene,
Det gør jeg og Julle med.
Her det gaar vist ej med Manicure,
Vi har mere brug for Wasmuth Uhre,
Det har jeg og Julle med.
Det er rart. at være soigneret,
Naar til Bal man bliver inviteret,
For Exempel hos Reedtz Thott,
Hvor man spiser ganske godt.
Jeg ved mange Folk, der yttre tit, a'
Det var rart at komme der til Midda',
:: Det gør jeg og Julle med. ::

Det er ikke lidt, hvad Staden skænker
Bort til Kunsten, og til Kunstens Enker,
Lidt faar jeg og Julle med.
Frk. Petersen, som maler daarlig,
Hun faar otto Hundred Kroner aarlig,
Det gør jeg og Julle med,
Frk. Jørgensen, der skal studere
Fransk Komædie, hun faar noget mere,
Tusind Kroner Digter Schmidt
Faar, for blot at rejse lidt.
Gud ske Lov, saa er vi fri saa længe,
Det er virkelig vel anvendte Penge,
:: Det synes jeg og Julle med. ::

Den katolske Kirke her slaar Rødder,
En Gang aarlig vasker Bispens Fødder,
Det gør jeg og Julle med.
Det katolske Bad er ganske gratis,
Der dog bader fler ved Trinitatis,
Det gør jeg og Julle med,
Ellers er vi ikke Badegæster,
Hohlenberg af os ej fik Attester,
Hvad skal ogsaa han med fler,
Kainz nok Hus vil trække der,
Og ved man ej, hvad man der skal gøre,
Kan man slippe ud for femten Øre,
:: Det slap jeg og Julle med. ::

Flatbogen til Chicago sende,
Folk skreg op, nej det maa aldrig hænde,
Det skreg jeg og Julle med.
Bogen, den er jo af Oehlenschläger,
Naa, Folk de læser hellere Hans Jæger,
Det gør jeg og Julle med,
Skönt den er nok, si'er de, der har set den,
Lidt for rask, den syke Kærligheten.
Henrik Ibsen anbefalt
Har den Bog, det er for galt,
Gudskelov, den læses ej af Nogen,
Politiet har jo hugget Bogen,
:: Det har jeg og Julle med. ::

Der er Folk, der troer paa disse Stores,
Naa, man vil jo gerne billig fores,
Det vil jeg og Julle med,
der nok faas det hele for det halve,
og man ser jo gerne Smørret falde,
Det gør jeg og Julle med.
Synk kun Priserne jo før jo heller,
Hold Jer blot fra det, som andre sæller,
For de stores nødig maa
Spise Kisbær med de smaa.
Næ' saa gør sig Middelstanden myndig,
Aa, den gamle Maade var saa yndig,
:: Det synes jeg og Julle med. ::

F. W. Bergstrøm's
Skræderetablissement
Vestervoldgade 23.

Det bedste Bevis paa den
Anerkendelse, Ry og Tillid
Forretningen nyder ude blandt Publikum er at den i de 5 Aar
den har bestaaet
er voxet samtlige Konkurrenter over Hovedet
og er nu
den største i sin Branche
i Kjøbenhavn.

Forretningens aarlige Omsætning
har i de sidste Aar fordoblet sig saaledes, at den aarlige Omsætning nu er

langt over 100,000 Kr.

noget som er aldeles enestaaende efter vore smaa Forhold i Danmark.

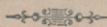
F. W. BÈRGSTRØM'S
Skræderetablissement,
Vestervoldgade 23.

Da jeg **er Fagmand**, hvilket desværre kun meget faa af vore store Forretningsmænd i min Branche er, til stor Skade for det Publikum, som kjøber hos Dem, idet nemlig de hverken har Forstand paa at kunne vurdere Varnes Kvalitet eller det Arbejde som de faar leveret af deres Folk, har Publikum hos mig derimod **fuld Garanti**, idet nemlig intet Klædningsstykke gaarud af min Forretning inden at det af mig er efterset og fundet i Orden.

Fred. Jensen,
Skuespiller.

Nørrebros Theater.

„I København, i Roskilde, Ringsted” o. s. v.

Vi er et Folk, saa skikkelig,
At vi gaar ud af Spillet,
Er Øllet end udrikkelig,
Har vi dog altid til 'et,
Vi lar dem hugge Træerne,
Selv om det lidt os harmer,
Vi la'r os træ paa Tæerne,
Dertil har vi Gendarmer.
Vi punger ud,
Men Herregud,
Ej Smaating os forarmer,
I København, i Roskilde, Ringsted,
Sorø, Slagelse, Korsør,
Lolland, Langeland, Jylland Island,
Grønland, Bagsværd, nordre Birk.

Vort eget tit vi hængede,
Og mange os bebrejdede,
Vor holden paa det fremmede,
Vi holdt dog ej paa Reyder.
Af vore dem vi holde paa,
Der med Betjente snakke,
For Lov og Ret og Fremskridt maa
Vi Himmelen skam takke.
Ja alt gaar frem, selv Cykler,
Dem kør vi ej ned af Bække.
I København, o. s. v.

Ved Tietgen var man før saa glad,
Han var ej med i Stores,
Nu har jeg set et Købstadsblad,
Der vil ham lære mores,
Thi Handelsfolk i flere Byer,
De er nu blevet bange,
Og si'er, at Slid og Slæb han sky'er,
Nu Tiderne er trange,
de Byer, som jeg taler om,
er nu ikke vidre mange.
I København o. s. v.

Skøndt Pressen ej har ondt til Sinds,
og var, som er, aa vældig,
En Frøken var med sin Provins-
Vejviser dog uheldig.
Tænk den blev kaldt Bedrageri,
Hvad Pressen nu begræder,
Thi Frøkenen end gaar frank og fri
Paa Gader og paa Stræder,
Og nu som før,
Med godt Humør,
Hun skylder flere Steder.
I København, i Roskilde, Ringsted,
Sorø, Slagelse, Korsør,
Lolland, Langeland, Jylland, Island,
Grønland, Bagsværd, nordre Birk.

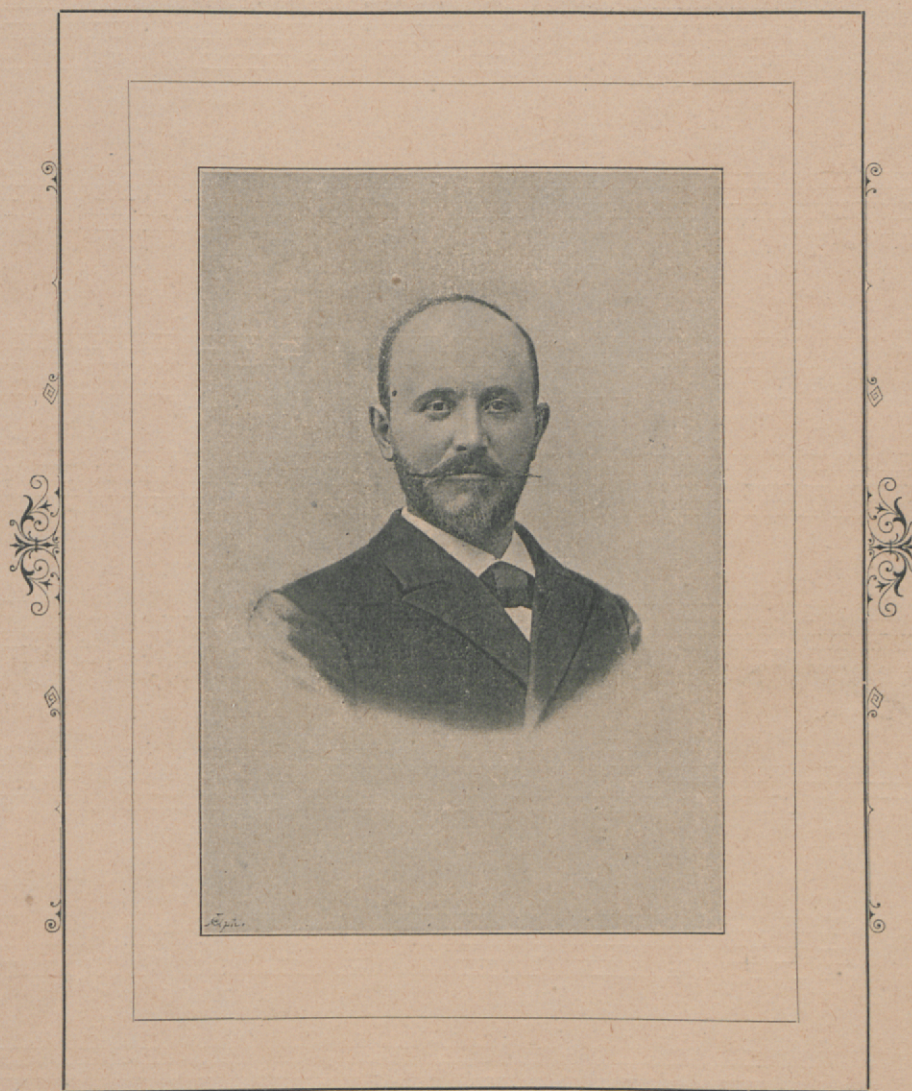

F. W. Bergstrøm's
Skræderetablissement
Westervoldgade 23.

Kjøbenhavn K.

F. W. Bergstrøm.

Vestervoldgade 23.

F. W. Bergström's Honnørmarsch.

August Etlinger.

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a time signature of 2/4. It begins with a piano (*p*) dynamic and features a triplet of eighth notes. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature, providing a harmonic accompaniment.

The second system continues the piece. The upper staff shows a triplet of eighth notes and a forte (*f*) dynamic marking. The lower staff continues the accompaniment with a triplet of eighth notes.

The third system features a triplet of eighth notes in the upper staff and a triplet of eighth notes in the lower staff.

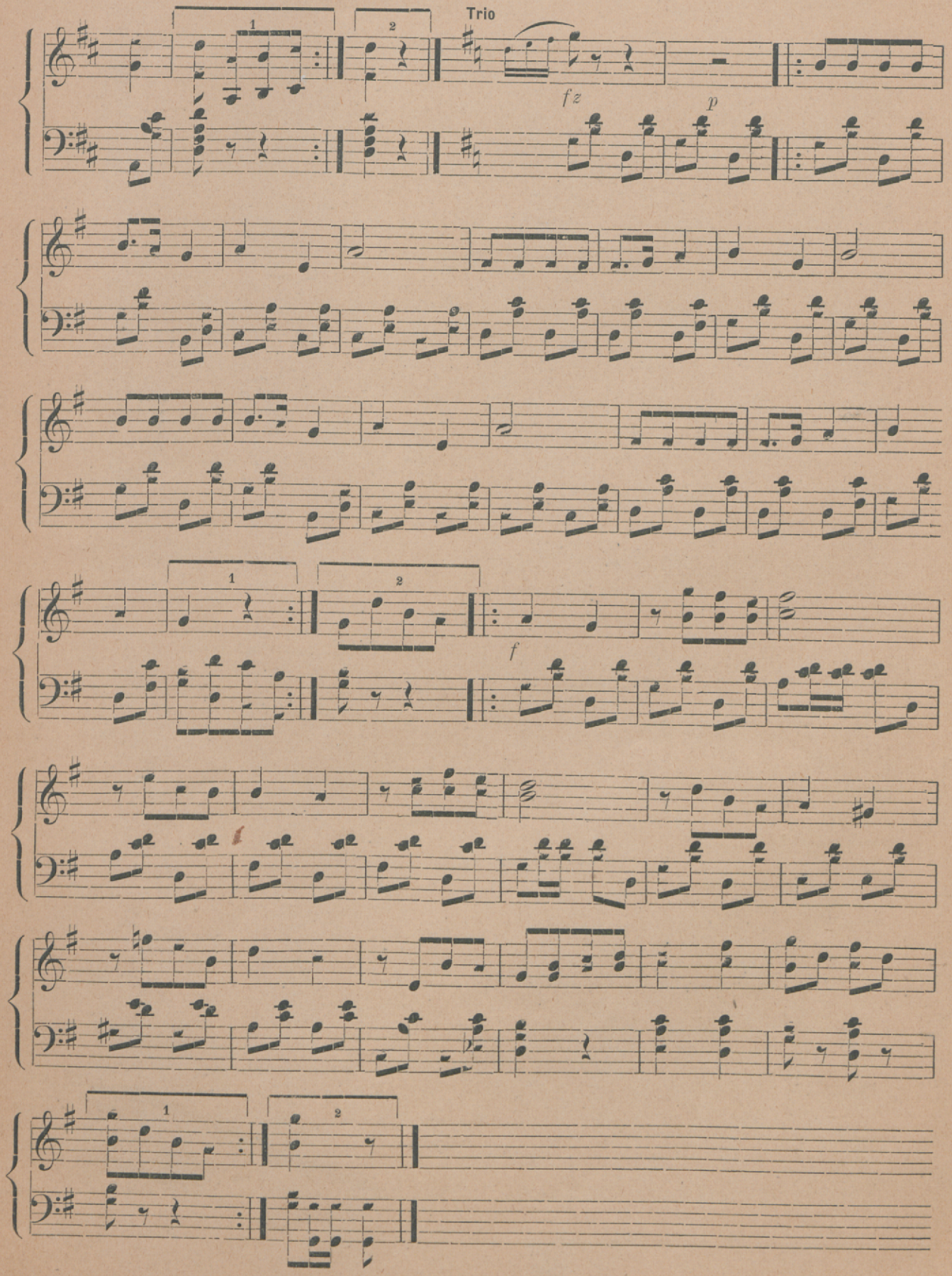
The fourth system includes a triplet of eighth notes in the upper staff, a fortissimo (*ff*) dynamic marking, and a first ending bracket. The lower staff has a triplet of eighth notes.

The fifth system shows a continuation of the accompaniment in both staves.

The sixth system concludes the piece with a final accompaniment line in both staves.

Handwritten musical score for piano, consisting of seven systems of two staves each (treble and bass clef). The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 3/4. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

The first system is marked "Trio" and includes first and second endings. Dynamic markings include *fz* (forzando) and *p* (piano). The second system features a continuous eighth-note accompaniment in the bass. The third system continues this accompaniment with a melodic line in the treble. The fourth system includes first and second endings and a dynamic marking of *f* (forte). The fifth system continues the melodic and accompanimental lines. The sixth system shows further development of the melodic line. The seventh system concludes with first and second endings.

H. Hoffmann,
Skuespiller.

Nørrebros Theater.

Esbjergs Opkomst.

Langt ud i Vandet laa en Bunke Sand,
Aldrig saa jeg saa dejlig meget Sand,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

I det megen Sand der laa en lille Pind,
Aldrig saa jeg saa lille Pind,
Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Til den lille Pind der kom en lille Mand,
Aldrig saa jeg saa self-made en Mand,
Manden paa Pinden, Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Af den lille Pind han byggede et Hus,
Aldrig saa jeg saa grundmurt et Hus,
Huset til Manden, Manden paa Pinden,
Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Af det lille Hus der voxed op en By,
Aldrig saa jeg saa hastig en By,
Byen af Huset, Huset til Manden,
Manden paa Pinden, Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Til den lille By der kom saa mange Svin,
Aldrig saa jeg saa heldige Svin,
Svinet i Byen, Byen af Huset, Huset til Manden,
Manden paa Pinden, Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Til de mange Svin de byggede et Skib,
Aldrig saa jeg saa rummeligt et Skib,
Skibet til Svinet, Svinet i Byen, Byen af Huset,
Huset til Manden, Manden paa Pinden,
Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Skibet, Svinet, Byen, Alt kom i en Røg,
Aldrig saa jeg saa dejlig megen Røg,
Røgen paa Skibet, Skibet til Svinet,
Svinet i Byen, Byen af Huset, Huset til Manden,
Manden paa Pinden, Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Nu har Byen fejret sit Jubileum,
Aldrig saa jeg saa rask Jubileum,
Jubileum paa Røgen, Røgen paa Skibet,
Skibet til Svinet, Svinet i Byen, Byen af Huset,
Huset til Manden, Manden paa Pinden,
Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

Ved Jubileum'et hele Byen fik Kors,
Aldring saa jeg en saadan Ladning Kors,
Kors! sikken Jubel, Jubel for Røgen,
Røgen paa Skibet, Skibet til Svinet,
Svinet i Byen, Byen af Huset, Huset til Manden,
Manden paa Pinden, Pinden i Sandet,
Sandet ligger langt ud i Vandet.

J. W. Bergström's

Skræderetablissement
Vestervoldgade 23.

KJØBENHAVN K.

Har ogsaa færdige Klædningsstykker
i alle Størrelser.

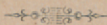
NB. Maa ikke forvexles med Kræmmerarbejde,
idet nemlig alt hvad jeg har færdig er syet af
mine egne Svende, imellem Sæsonerne,
saa Varerne ere syede lige saa godt
som om de vare bestilte.

Skuespillerinde
Fru Giers.

Hjemme til The.

Melodi af Olfert Jespersen.

Uha, hvor de dog kan genere tidt
Os Kvinder, de næsvise Mænd,
Saasnart man gaar ud at spadsere lidt,
Straks spø'r En: »Hvor skal Frøk'nen hen?»
Forleden, ja, da var desværre
Vel Klokken omtrent bleven ni,
Da kom der en dum lille Herre
Og sa': »Undskyld jeg er saa fri!
Min Frøken, ja, det er dristig maaske,
Men hør lille De, er De hjemme til The?»

Jeg sluger med Lyst alle mulige
Romaner med Kjærlighed i,
Som nu denne Dagbog af Julie,
Men den kunne jeg ikke li',
For det er dog dristig blandt andet,
At Julie tog med ham Afsted,
Og bo'de to Dage paa Landet
Naar ej hendes Moder var med.
Det var ikke pænt, næ for Julie vel ve'
At en ord'nlig Pige er hjemme til The.

I Dyr'haven har jeg spist Smørrebrød
Med Bech og hans Ynglinge og Pi'er,
Et Stykke med Ost og saa to med Kød,
Er alt hvad de Ynglinge gi'er,
Vi synger smaa Sange og leger
Og traver to, tre, fire Mil,
Men tror De, de byder en Bajer,
Næ, Kildevand ved Kirsten Pil.
Ja, det er alt og saa i en Kupé,
For de Skind de skal være hjemme til The.

Amicivejs Guldkur den virker ej,
Ej helt uden no'et Resultat,
Jeg ved en Bekendt, som er gaaet den Vej
Med Snapse paa atten Karat.
Før sad han og hang over Bærret
Paa Knejpen, hvor altid han kom,
Men naar han nu snapser, saa er 'et
Kun Thevand hvori der er Rom.
Før græd hans Madam, ja men nu kan hun le,
Ja, for hele Da'en er han hjemme til The.

F. W. Bergstrøm's
Skræderetablissement,
Vestervoldgade 23.
Kjøbenhavn K.

Skuespiller
Gerner.

Gendarmens Klagesang.

Jeg tjente i Gaarde med Kesten,
Jeg tjente hos en Intendant,
Hun Værelse havde paa Kvisten,
Og tjente hos en Spillekant.
Forresten fra Næsen til Vristen
Var Kesten sgu' helt brilliant.

Jeg fængelig altid har vaaren,
Forøvrigt troskyldig og from.
Vi stadigvæk mødtes i Gaar'en
Naar Børnemælks-Vognen den kom.
Vi fyldtes med Elskov en Maar'en
Da Børnemælksflasken var tom.

Sanct Hans just om Aftenen var 'et
Og derfor paa Bakken vi gik,
Jeg købte for en Krone Parret
To smukke Trompeter af Blik.
Og med dem blev min Sæl jeg ej narret
For de gjorde en vældig Musik.

I Dansen vi glade os vugged',
Kvadrille dog ej jeg forstod,
Saa kom der en Herre og bukked',
Og Kesten blev rød som et Blod.
Jeg tænkte: saa kan jeg faa drukket
Min Bajer, og sa': „Vær saa god”.

Man skal nu ej lege med Ilden,
Jeg vented halvjerde Kvarter,
Forlængst var det Slut med Kvadrillen,
De spilled igen denne her.
Mon ej de var gaaet til Kilden,
Jeg søgte men fandt dem ej der.

De sad vel i Skoven saa trygge,
Af Fjolset af mig har de let.
Jeg søgte i Skoven — o Lykke!
Nu hørte jeg hendes Trompet.
Hun blæste mig bare et Stykke,
Gud ved hvad der siden er sket.

F. V. Bergstrøm's

Skræderetablissement

Vestervoldgade 23.

Kjøbenhavn K.

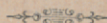

Skuespiller
Fred. Jensen.

Vil De ha'en til forhøjet eller til ordinær.

Melodi af Olfert Jepsen.

Er Maaneden paa Helsingen
Og paa Helsingen sgu ogsaa mine Krus,
Saa gaar jeg glad paa Vællingen
Og paa Grøden i et billig Spisehus.
Men er der ikke no'et i Vej'n
Ta'er jeg min Suppe a la rein,
Slikasparges og Lam
Hos Neiendam.

Men Kellneren ærgrer det mig at sé,
Han skeler til mig saa smaat
Som om jeg ikke var god for en Diner,
Naa det manglede Fanden ta' mig blot.
Jeg bli'r gal paa den Krakiler
Som han hele Tiden smiler —

(taler) og navnlig naar jeg bestiller Kaffen med
Cognac saa skal det jo aldrig mankere, at han
sætter et svedent Ansigt op mens han siger:
:: Vil De ha' den til forhøjet,
Eller skal den være ordinær. ::

Tivoli, store Jubilar,
Du kan sagtens være glad og veltilfreds,
Kød af vort Kød — Du er sød, Du er rar,
Glade Ungersvend, der fylder de 50,
Allermindst 500,000 Blus
Og smaa kulørte Lamper, plus
Et ganske net Fyrværkeri,
Tænk — i Tivoli!
Og Guldregn! Georg, Carl, C. C.,
Ja mange flere end de tre,
Fyrværkere og Gartnere
Fik Medallie.

Det var Fest og Fryd og Gammen,
De takket Thrane allesammen.
(taler) Det vil sige, der var jo nok en og anden
Carl der rynkede paa Næsen, fordi det ikke
var Guld alt hvad der glimrede derinde, mens
Thrane heftede Medaljerne paa Skjortebrystet
med følgende smukke Ord:
:: Her har Du en til forhøjet,
Du maa nøjes med en ordinær. ::

Man af og til jo Steder gaar
Hvor man kan snakke med sig selv i Fred
og Ro,

Der er navnlig de smaa Palæer, hvor
Der staar malet Klasse I og Klasse II.
Det er Folk af megen fornem Rang,
Men navnlig Folk, der er i Trang,
Som gerne søger did, men kun for en Tid.
Der er skam ogsaa helt hyggeligt og net,
Og der man gør komplet Toilet.
Ja, jeg vilde komme der meget tit,
Men — jeg synes den Slags burde være frit.
Naa — jeg gaar der ogsaa — ja men
Jeg ka' sgu 'tte li' Madammen.

(taler) For det ligner da ikke noget, at hun
blander sig i Ens intimeste Anliggender og
li'saasnt man har stukket Næsen indenfor
spør:
:: Vil De ha' den til forhøjet,
Eller skal den være ordinær. ::

Ak var man Apotheker blot
Ku' man grine ad det øvrige Krapyl,
Har en and'n det skidt, har de det godt,
Sikke Syle for en Smule Salicyl.
Pr. Sygekasse tror Du, at
Glat Du faar Rabat — Godnat,
Næ — ikke Tale om Spor
Hos Alfred — Otto Benzon sin Bror.
Det' er hanses Trafik mod Ehlers Klinik,
Tak skal de for Seven ha'.
„Den fattige Drager” han faar paa en Prik
Lidt paa, lidt til og lidt fra.
Jo saagu er Benzon bleven
Dreven svært idet med Seven —

(taler) For han siger simpelthen 1 Stk. Salicyl
værs'arti det er 4 Kr. det vil sige det er ogsaa
5 Kr., det vil sige 4 Kr. plus 25%, det vil sige
5 Kr. minus 20%, — det vil sige vi er sgu
ligeglade.
:: De kan faa den til forhøjet
Og de kan faa den ordinær. ::

F. W. Bergstrøm's Skræderetablissement

Vestervoldgade 23.

Bestil Dem aldrig noget

Klædningsstykke

**før De har aflagt et Besøg i min
Forretning, saa vil De aldrig komme
til at købe Deres Forbrug for dyrt.**

De vil ved at se mine Varer og høre

den billige Pris

hvortil jeg tilbyder Dem samme, kunne danne Dem en Mening om

hvor De har mest Fordel

af at gjøre Deres Indkjøb.

Enhver er velkommen hos mig hvad enten de kommer for at købe eller

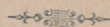
for at overbevise sig om Sandheden af mine Ord.

Fred. Jensen,
Skuespiller.

Nørrebro Theater.

Dingeningenenater.

Melodi af Olfert Jespersen.

Der er Slag paa Rheden er der no'en?
Jo, vor Svigersøn paa nyt Besøg,
Sikke pæne Folk paa Landgangsbroen,
Alle fint klædt paa, jo det er Tøj.
Der er Standspersoner, som har faaet den aller allerhøjeste Rang,
Og saa andre, som kan naa'et muligvis en anden Gang:
Ridd're, Kommandører, Elefanter,
Kort sagt Folk, der har paa alle Kanter:
∴ Dingeningenenater, Diplomater,
Gardens Vater, Bum, Bum Bum. ∴

I Tivoli holder jeg af Dandsen,
En forkert er lige hvad jeg kan,
Og saa er jeg stolt af vor Johansen,
Han er fra vort eget Fødeland.
Han er god i det med Luften, kære,
Det er nu hans Talent,
Ja, hvem der bare hævde hanses Pære,
Og hvad han kunde ha' fortjent
Ved med »Maagen» op til Maanen fly'e
Og de fire nysselige nye.
∴ Dingeningenenater, smaa Kam'rater,
Aa! delikat der være maa! ∴

Rejse Jorden om foruden Penge
Skal Du ikke gøre lille Ven,
Naa! man gør'et, ja men ikke længe
Selv om man er nok saa megen Svén,
Aa, det sker saa let, man Halsen knækker
Eller helt bli'r klædt a',
Og saa komme hjem, faa Skænd af Secher,
Det er haardt nok endda!
Næ, en anden Gang, sig aabenhjertig:
»Før jeg rejser, kære Hr. Alberti!
∴ Dingeningenenater, smaa Dukater,
Referater godt betalt!» ∴

Bojsen præsidere i sit fælles
Udvalg, der skal skaffe Lov og Ret,
Der skal mindst to tre Ministre sæl'es,
Muligvis det hele Kabinet.
»Ja se hvad Fæstningen angaar — naa ja den la'r vi staa
Ja men Bahnson at han gaar — aa det haaber vi paa.
Stakkels Bojsen der med Kyssemunden,
Hvorfor fik han ej det Kys i Grunden.
∴ Dingeningenenater, fler Soldater,
Resultater, Go'mor'n, Bum, Bum. ∴

F. V. Bergstrøm's
Skræderetablissement
Vestervoldgade 23.

Kjøbenhavn K.

Skuespiller
Ferd. Rasmussen.

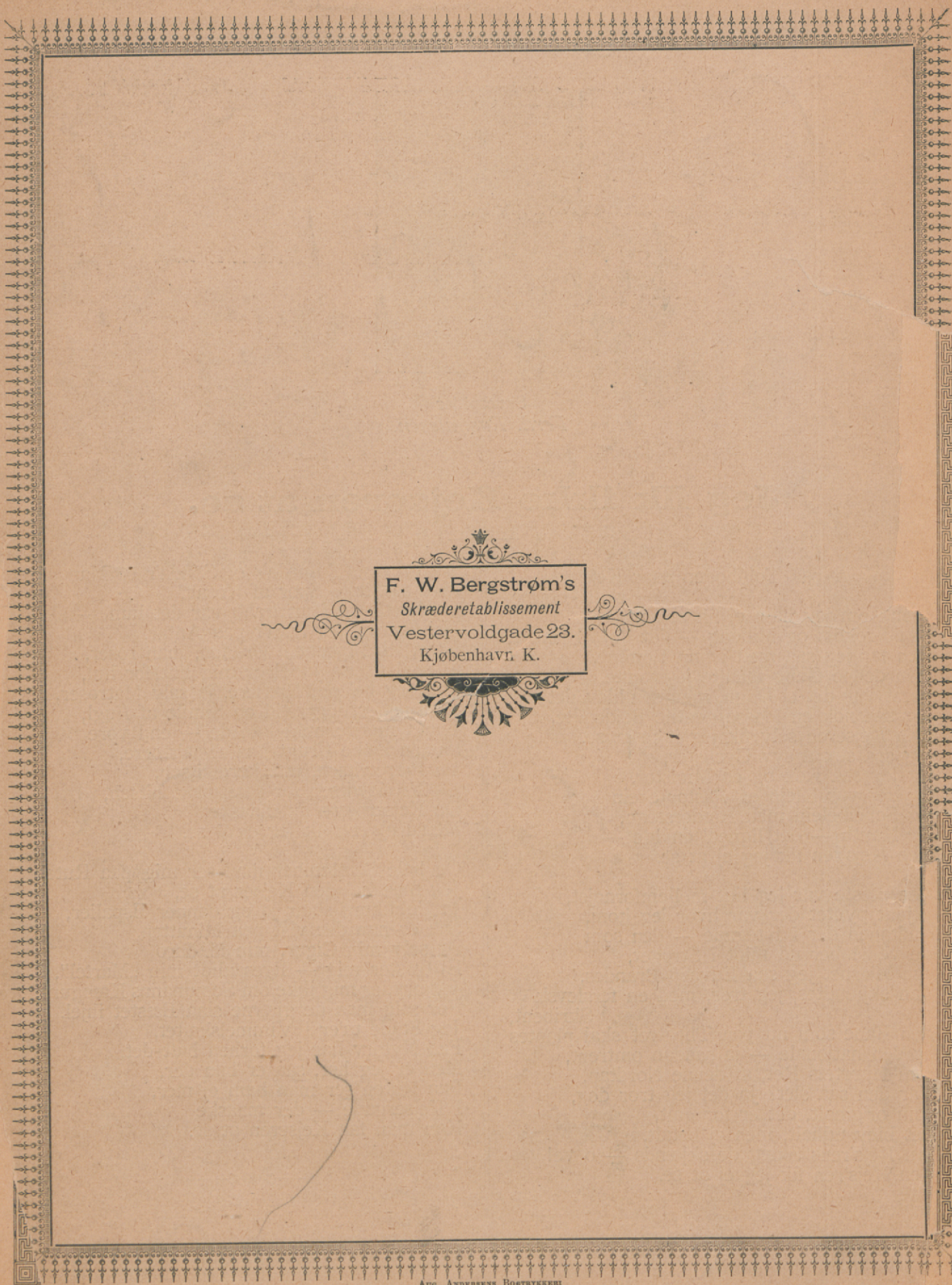
Jeg fik ikke Kejseren at se.

møder paa Toldboden naar Kejseren
skal komme,
Tænk om jeg ham ej fik at se,
Min Frokost og Middag — lidt kold Frikase,
Den tar jeg saa med i min Lomme.
Men denne Gang maatte jeg vente,
Først var det et Døgn, men saa blev det tre,
Jeg saa nok en Masse gentile Bekjendte,
Men Kejseren selv fik jeg ikke at se.
Jeg saa sex á syv Cyclister,
Og jeg saa Rex og en Minister,
Og der var Klejn og Pastor Stein
Og Scheibelein med Hæderstegn,
Og Knuth — det ligned' en Ide —
Men Kejs'ren fik jeg ej at se.

Den næste var jeg lidt mellemfornøjet,
Skjønt pyntet der var hvor jeg kom,
Undtagen dér i Integade — den som
De véd løber ud midt i Strøget,
Paa Hjørnet jeg saa Edvard Brandes,
Han skjændtes, jeg tror, med en ferslevsk
Skrivent,
Den Fane som nu paa Theatret skal plantes
Er den nationale — ja saadan omtrent,
Men Hjærtets Ret, af denne Nordtan,
Var den saa slet? Ja det jeg tror dog,
Som or'ginalt, det er for galt,
Det blev udhalt, men ej betalt,
Om Kejs'rens Skæg de skjænds — o. vel!
Men Kejs'ren fik jeg ej at se.

Jeg drev om 2 Lørda'r og Sønda'r og Manda'r
Men saa ikke Spor af Kosak,
Og hørte jeg Hurraraab var det kun — ak,
Hr. Østrup, jeg anta'r paa Antar.
Hans Ridt gennem Ørknen, man roser,
Men al denne Jubel er mig lidt for hul,
Maa jeg be' om Russere, ja selv Matroser,
De smager dog altid en Smule af Fugl,
Langt mere smukt kan de — end vore
Saad'n kjøbe Frugt paa Ama'rtorre,
En Pærewitsch, ja Kjærewitsch,
En Kronewitsch for saadant Schitsch,
De Kejserpære fik maaske,
Men Kejs'ren fik jeg ej at se.

Og hele Semtember man ser mig paa Ruten
Jeg maa ha' den Kejser at se,
Ja Publikum staar jo og danner Espalier,
Saa er han der vist paa Minutten.
At selv min Cigar, min Maduro
Ej trøster mig — ligesaalidt min „Martel”,
Jeg bryder mig ikke om Schumanns Kænguro,
For mig maa de gjerne slaa Bæstef ihjel.
Jeg Stade ta'er i Vimmelskaftet,
Paa Nytorv har jeg forhen haft det.
Men er jeg her, saa er han der,
Paa Ruten ser man ham ej mer,
I Kejsergade — der maaske
Kan man faa Kejseren at se.

F. W. Bergstrøm's
Skræderetablissement
Vestervoldgade 23.
Kjøbenhavn, K.